

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsorg. (Om inddrivelse af underholdsbidrag m. v.).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 135) findes i tidenden sp. 4821).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret fra 1. april 1962 til 31. marts 1963.

(Lovforslaget (nr. 137) findes i tillæg D. sp. 2037, fremsættelsen i tidenden sp. 4954).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Kaj Andresen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til finansudvalget.

Uden forhandling eller afstemning
vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om udvidelse og ombygning af institutionerne ved forsorgscentret for Sydøstjylland m. v. (Brejning).

(Lovforslaget (nr. 136) findes i tillæg A. sp. 1649, fremsættelsen i tidenden sp. 4778).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Dupont: Forslag til lov om udvidelse og ombygning af institutionerne ved forsorgscentret for Sydøstjylland m. v. (Brejning) skal ses som en videreførelse af udbygningen og moderniseringen af åndssvageforsorgen, således som det er forudsat i loven af 5. juni 1959.

Der er altså nu hengået 4 år siden lovens vedtagelse. Selv med mine efterfølgende kritiske bemærkninger vedrørende forsorgen må det dog erkendes, at der er sket en hel del i disse år. Lillemosegård i forsorgscenter I er udbygget; der er vedtaget en lov om udbygning af forsorgscentret i Sønderjylland og en lov om udbygning af forsorgens skoler. Endelig skal det tilføjes, at loven i sig selv indebar, at landet opdelttes i 11 forsorgscentre, hver med en ledelse på fire, der som et teamwork varetager de lægelige, sociale, skolemæssige og administrative interesser inden for hvert centers område. På baggrund heraf er der sket betydelige personaleforøgelser på det centrale plan med ansættelse af læger, lærere, socialrådgivere og medhjælpere, og inden for hvert område er en stor opbygning af hele det eksterne arbejde i gang.

Der er imidlertid grund til at erkende, at udbygningen af forsorgen sker for langsomt, især på den interne front. Dette er senest kommet til udtryk på åndssvageforsorgens årlige møde på Nyborg Strand, hvor bl. a. overlæge Jørgen Lenstrup gav det udtryk ved at udtale — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et citat fra S. Å. NYT, april nummeret —:

„Vi har verdens bedste forsorg — den fungerer bare ikke — én af de væsentligste grunde hertil er, at de nødvendige praktiske foranstaltninger endnu ikke er udbyggede ...“

Videre siger overlægen: